

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Ἐκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίου καὶ Ι. Μ. Δαμβέργη, διευθύνοντος.

ΕΚΤΥΠΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

Η ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γενομένης αποδεκτῆς ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς συγ-
λήσεως Ἐθνοσυνελεύσεως, ἐπῆλθεν αἰθρία τις, ἣν πάν-
τες εὐχόμεθα διαρκῆ καὶ ἀδιατάρακτον. Αἶ εὐχαὶ ὁμως
ναὶ νεκραὶ ἄνευ τῶν ἔργων, καὶ εἰς ἔργα δέον νὰ ἐπιδιοθῶ-
εν πάντες πρὸς ἐπούλωσιν τῶν πληγῶν τοῦ παρελθόντος.

Ἐν τῶν σοβαρωτέρων, καὶ ὧν ἡ προπαρασκευή, δὲν
ῥέπει κατ' οὐδένα λόγον νὰ βραδύνῃ, εἶναι ἡ ἐξεύρεσις
τῶν προσώπων εἰς τὰ ὁποῖα θ' ἀνατεθῇ τὸ ἔργον τῆς
ἀναθεωρήσεως. Τὸ ζήτημα δὲν εἶναι τόσο εὐκολον,
στε ν' ἀφελθῇ ἡ λύσις του διὰ τὴν τελευταίαν στιγ-
μὴν, οὐδὲ εἶναι τόσο μακρὸν τὸ διάστημα ἐνὸς ἔτους,
στε νὰ μὴ ἐπιβάλλωνται ἀπὸ τῶν πρώτων τούτων
μερῶν βαθεῖαι περὶ τῆς λύσεως του σκέψεις.

Ἐν ἐκ τῶν δύο. Ἡ καλῶς μέχρι τοῦδε ὠδηγεῖτο ὁ
Ἑλληνικὸς λαὸς ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους ἐκλεκτῶν του
καὶ εἰς αὐτοὺς τούτους ὀφείλει ν' ἀναθέσῃ καὶ πάλιν
τὴν καθοδήγησιν του, ὁπότε μάλιστα αἱ μακραὶ σκέ-
ψεις εἶναι περιτταί, διότι τὸ ὕλικόν εἶναι ἔτοιμον, τὰ
ῥόσωπα πρόχειρα, γνωστὰ καὶ ἐνδεδειγμένα. Ἡ, ὑπὸ
τῶν πλείστων τοῦλάχιστον ἐξ αὐτῶν, κακῶς ὠδηγού-
μενος, ἔφθασε μέχρι τοῦ χείλους τοῦ κρημνοῦ, εἰς ἄλ-
λους δὲ πρέπει τώρα ν' ἀποταθῇ ὅπως τὸν ἐπαναφέρω-
ν εἰς ὁδὸν ἀσφαλῆ καὶ βεβαίαν.

Πόσον εὐκολα καὶ ταχέως παρέρχεται ὁ χρόνος μᾶς
ἀπέδειξε τὸ τελευταῖον ἐξάμηνον, συζητοῦν τὰ μέσα
ἀνορθώσεως. Οὕτω δύναται νὰ παρέλθῃ ἀκόμη ἐν ἔτος
δὲ τέλος αὐτοῦ νὰ μᾶς εὕρῃ καρφωμένους εἰς τὸ πα-
ρελθὸν τοῦτέστι, ἀγνοοῦντας διὰ τίνων θ' ἀντικαταστή-
μεν τοὺς παρ' ὀλίγον ὠδηγήσαντας ἡμᾶς εἰς τὴν ἀπώ-
λειαν. Ἐνῶ δὲ ἡμῶν θὰ κοιμᾶται ἡ σκέψις, ἐκείνων θὰ
ἐξηγορῇ καὶ ἐργάζεται πρὸς συνέχισιν τοῦ παρελθόντος.
Δὲν κηρύττομεν ἡμεῖς—Τόπον εἰς τοὺς νέους! ὑπο-
μῶντες τὰ πολύτιμα τῆς πείρας ἐφόδια, οὐδὲ προ-
λούμεθα εἰς τοὺς παλαιούς, ἀρνούμενοι τὴν ἐπιζήλον
ἀγαμὶν τῆς σφριγώσης ζωῆς καὶ τῆς τολμηρᾶς ἀνα-
κινήσεως. Καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν ἐπιβάλλεται νὰ
υπερθῶσιν οἱ μέλλοντες νὰ ἐλέγξωσι καὶ ἀναθεωρή-
σι τὸ παρελθόν, ἀλλὰ δύσκολον νὰ τοὺς εὕρῃ τις
μεταξὺ τῶν παρασκευασάντων καὶ ὑπευθύνων δι' αὐτό.
Ἀνάγκη νὰ τοὺς ζητήσῃ καὶ τοὺς εὕρῃ κυρίως με-
ταξὺ τῶν μὴ ἐπιζητούντων τοῦτο. Μεταξὺ τῶν μὴ
θετόντων κεφάλαια ἐπαγγελιῶν καὶ ὑποσχέσεων.
μεταξὺ ἐκείνων, ὧν ἡ μὲν εἰλικρινὴς διὰ τὰς παρελ-
θούσας δοκιμασίας ὁδὸν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν πολιτείας
ἐκδοτικῆς, σώφρονος καὶ φιλοστόργου, ἡ δὲ ἀποχὴ
ἐκ σχεδίων καὶ πόθων ιδιωτελῶν διετήρησε τὸν χα-
ρῆτῃρα ἀγνόν καὶ ἀνυπόπτετον.

Ἐπὶ τοιούτων θεμελίων δύναται νὰ ἰδρυθῇ ἀσφαλὲς
ἔργον τῆς ἀναθεωρήσεως, ἥτις πρόκειται νὰ διαγ-
θῇ ὡς ἀφετηρία ἀγαθωτέρας ἐθνικῆς σταδιοδρομίας.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ ΙΖ'.

Ματθ. (15, 21-28).

Κείμενον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐξῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ¹ μέρη
Τύρου καὶ Σιδῶνος. Καὶ ἰδοὺ γυνὴ² Χαναanaία ἀπὸ³
τῶν ὀρίων ἐκείνων ἐξεληθούσα⁴ ἐκραύγασεν αὐτῷ λέ-
γουσα· ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι Δαυὶδ· ἡ θυγάτηρ μου⁵
κακῶς δαιμονίζεται·⁶ ὁ δὲ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῇ λόγον.
Καὶ προσελθόντες οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ ἠρώτων αὐτὸν
λέγοντες·⁷ Ἀπόλυσον αὐτήν, ὅτι κράζει ὀπισθεν ἡμῶν.
Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν·⁸ Οὐκ ἀπεστάλην εἰμὴ εἰς τὰ
πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραὴλ.¹⁰ Ἡ δὲ ἐλ-
θοῦσα προσεκύνησεν αὐτῷ λέγουσα· Κύριε βοήθει μοι.
Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· Οὐκ ἔστι¹¹ καλὸν¹² λαβεῖν
τὸν ἄρτον τῶν τέκνων καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις. Ἡ
δὲ εἶπε· Naί, Κύριε· καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἐσθίει ἀπὸ
τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν
κυρίων αὐτῶν. Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῇ·
Ὡ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις! γεννηθήτω σοι ὡς
θέλεις. Καὶ ἴσθι ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς ὥρας
ἐκείνης.

Σημειώσεις.

1) Μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος· ἦσαν πόλεις τῆς ἐθνικῆς
κατοικουμένης Φοινίκης· ὁ Ἰησοῦς δὲν ἦλθεν εἰς τὰς ὑπὸ ἐθνικῶν
οἰκουμένας πόλεις ταύτας ἀλλ' εἰς τὰ μέρη αὐτῶν, ἥτοι πλησίον αὐ-
τῶν, ἥτοι εἰς τὰ μεταξὺ Γαλιλαίας καὶ Φοινίκης, ὅπου κατῴκουν
μικτοὶ πληθυσμοί. 2) Χαναanaία=οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ Φοινίκες.
3) Ἀπὸ τῶν ὀρίων ἐκείνων Τύρου καὶ Σιδῶνος ἦτοι
τῆς Φοινίκης. 4) Ἐκραύγασε=ἐξεδήλωσε διὰ κραυγῆς τὸν
πόνον αὐτῆς. 5) Κακῶς δαιμονίζεται=διατελεῖ ἐν μανιώδει
καταστάσει. 6) Ὁ δὲ οὐκ ἀπεκρίθη...=οὐδὲν ἀπεκρίθη ἵνα
καταστήσῃ ἐκφανέστεραν τὴν πίστιν τῆς γυναίκος. 7) Ἡρώτων
=παρεκάλουν. 8) Ἀπόλυσον=θεράπευσον τὴν θυγατέρα καὶ
ἀπόστειλον τὴν μητέρα εἰς τὰ ἴδια. 9) Οὐκ ἀπεστάλην...
Ἰσραὴλ=ὁ Κύριος ἀναφέρει ὅτι σκοπὸς αὐτοῦ κυρίως ἦτο ἡ εἰς
Θεὸν ἐπιστροφή τοῦ ἔθνους, τοῦ ἔχοντος τὰς περὶ τοῦ Μεσσίας ἐπαγ-
γελίας, διὰ τοῦ κηρύγματος καὶ τῶν θαυματουργιῶν, ἵνα δι' αὐτοῦ
τοῦ ἔθνους, ὡς δια σπέρματος, πολλαπλασιασθῇ καὶ αὐξηθῇ μετα-
φυτευομένη ἡ πίστις αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα. 10) Ἡ δὲ ἐλ-
θοῦσα... Ἡ γυνὴ ἀκούσασα δὲν ἀπεδείχθη ἀλλὰ προσελθοῦσα
πλησιέστερον ἔπεσε, εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ λέγουσα. 11) Κα-
λὸν=δίκαιον. 12) Λαβεῖν τοῖς κυναρίοις=τέκνα
Θεοῦ καλεῖ τοὺς Ἰουδαίους ὡς μόνους τούτους λάτρεις τοῦ ἀληθινοῦ
Θεοῦ· κυνάρια δὲ καλεῖ τοὺς εἰδωλολάτρεις, οἵτινες ἐμολύνθησαν διὰ
τῆς εἰδωλολατρίας, ἀλλ' οὐδὲν ἔπαυσεν ἀγαπᾶν ὁ Θεός, καὶ ὧν
τὰ σπέρματα τῆς πίστεως ἔχουσι μὲν καλυφθῇ, ἀλλὰ δὲν ἔχουσι
ἐξαλειφθῇ ἐκ τῶν καρδιῶν αὐτῶν.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Η ΕΙΣ ΣΩΤΗΡΙΑΝ ΕΠΙΜΟΝΗ

Εἶναι θαυμασία ἡ γυνὴ τοῦ σήμερον ἀναγνωσθέντος Εὐ-
αγγελίου. Θαυμασία ἐν τῇ ἐπιμονῇ τῆς αἰτήσεως αὐτῆς.
Θαυμασία ἐν τῇ ἐπιμονῇ τῶν ἀποκτήσεων αὐτῆς. Θαυμα-
σία ἐν τῇ ἐπιμονῇ τῆς ἐλπίδος καὶ πίστεως αὐτῆς. Καὶ τὸ
παράδειγμα ταύτης προσάγεται εἰς ἡμᾶς πρὸς ἐνίσχυσιν

ἡμῶν ἐν τῷ ἀγῶνι, ὃν ὀφείλομεν νὰ διεξαγάγωμεν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας ἡμῶν. Ἐχομεν διακαῆ τὸν πόθον νὰ σωθῶμεν, νὰ σωθῶμεν ἀπὸ νόσου, ἀπὸ δυσχερῶν, ἀπὸ ἀμαρτίας, ἀπὸ διωγμῶν. Παρακαλοῦμεν τοὺς ἀρμόδιους, καὶ αὐτοὶ δὲν ἐκτελοῦσι τὴν παρακλήσιν ἡμῶν. Παρακαλοῦμεν τὸν Θεόν, καὶ ὁ Θεὸς δὲν εἰσακούει τῆς δεήσεως ἡμῶν. Ἡμεῖς δὲν ἀποβάλλομεν τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐλπίδα ἡμῶν, διότι ἡ πίστις ἡμῶν εἰς τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν φιλανθρωπίαν ἰδίᾳ τοῦ Θεοῦ δὲν ἐπιτρέπει εἰς ἡμᾶς τοῦτο. Ἐσμὲν βέβαιοι, ὅτι ἐπιδιώκοντες τὸ ἀγαθὸν θὰ ἐπιτύχωμεν αὐτοῦ. Διατὶ νὰ ἀποβάλλωμεν τὸ θάρρος, καὶ νὰ παύωμεν ἐλπίζοντας; Ὁφείλομεν νὰ ἐπιμένωμεν βέβαιοι, ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ ἐπιτύχωμεν ἐκεῖνον, τὸ ὁποῖον ἐπιδιώκομεν. Ἡ ἐπιμονὴ κατὰ παντὸς ἐγειρομένου προσκόμματος ἐν τῇ εὐδοίᾳ οἰοῦντο ἐργὸν μαρτυρεῖ ἀφ' ἐνὸς μὲν τὴν πεποίθησιν τοῦ ἐπιμένοντος περὶ τῆς ὀρθότητος αὐτοῦ ἐργου, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν ἰσχὺν τῆς θελήσεως αὐτοῦ, ἥτις ἀποτελεῖ τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ. Καὶ ἐὰν ὑπάρχῃ λοιπὸν αἰτία ἐπιμονῆς εἰς τι, μᾶλλον δεδικοιολογημένη καὶ μᾶλλον ὀφελίμος ἡ αἰτία αὕτη εἶναι ἢ ἐπιτευξίς τῆς σωτηρίας. Ἡ σωτηρία τοῦ Χριστιανοῦ ἐν τῇ χριστιανικῇ αὐτῆς ἐννοίᾳ εἶναι ἢ διὰ τῆς τελειοποιήσεως αὐτοῦ ἐν τῇ ἀποκτήσει τῆς ἀρετῆς κατορθουμένη ἀποκατάστασις αὐτοῦ εἰς τὴν μακαριότητα ἐν τῇ αἰωνίᾳ ζωῇ. Πρὸς ἐπιτυχίαν λοιπὸν τῆς σωτηρίας ταύτης διεξάγεται ἄγων τεράστιος ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ὑπὸ τοῦ Χριστιανοῦ. Ὁ ἐχθρὸς, τὸν ὁποῖον ὀφείλει νὰ πολεμήσῃ εὐρίσκεται μέγιστος μὲν ἐντὸς αὐτοῦ· μέγας δὲ καὶ πολλὰ πλοῦς ἐκτὸς αὐτοῦ. Ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ ὁ Χριστιανὸς ποτὲ μὲν πίπτει, ποτὲ δὲ κλονίζεται, ἄλλοτε κάμπτεται, πολὺς δὲν ἐγείρεται, σπανίως ἀνίσταται· νικᾷ καὶ νικᾶται· ὅτε νομίζει ἑαυτὸν νικητὴν καὶ τὸν ἐχθρὸν πτώμα, ὁ ἐχθρὸς ἀναστῆ καὶ ἡ πάλιν ἀναεοῦται. Ἐν τοιαύτῃ διαπόλῃ εἶναι εὐνόητον πόσον εἶναι χρήσιμος, καὶ πόσον μεγάλη ἐπιμονὴ καὶ ἐγκαρτέρησις παρὰ τῷ Χριστιανῷ ἀπαιτεῖται. Ἡ αἰσία ἐκβασίς τοῦ ἀγῶνος ἐξαρτᾶται τελείως ἐκ τῆς ἐπιμονῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς δεξιότητος τοῦ ἀγωνιζομένου. Εἴδετε τὴν Χαναναίαν. Δὲν ἐπιμένει ἀπλῶς, ἀλλὰ καὶ δεξιῶς παλαίει καὶ εὐσεβῶς ἀντεπεξέρχεται κατὰ τῶν σκοπῶν ἀντιτασσόμενων κατ' αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος. Πόση εὐφυΐα, ἀλλὰ καὶ πόση πίστις, καὶ πόσος σεβασμὸς διαλαμβάνει ἐν τοῖς λόγοις τῆς μακαρίας ἐκείνης γυναίκας! Καὶ ὅμως διὰ τῆς ἐπιμονῆς ἐκείνης ἐδοκιμάσθη ἡ πίστις αὐτῆς. Ἀνεκνήρυχθη μεγάλη ἡ πίστις αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος α' Ὡς γυνὴ μεγάλη σου ἡ πίστις». Καὶ ἡ πίστις αὐτῆς αὕτη ἐβραβεύθη δι' ἀνεπιφυλάκτου ἐκπληρώσεως τῶν πόθων αὐτῆς «γεννηθήτω σοι ὡς θέλεις». Κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦτο καὶ ὁ Χριστιανὸς ὀφείλει νὰ κανονίσῃ τὸν ἀγῶνα αὐτοῦ πρὸς ἀπόλαυσιν τῆς ψυχικῆς του σωτηρίας. Ὁ χαρακτῆρ αὐτοῦ πρὸ παντὸς ἐν τῷ σταδίῳ τούτῳ δέον νὰ ἐκδηλωθῇ. Πάντες οἱ κανόνες τῆς ζωῆς, τοὺς ὁποίους ὥρισεν ὁ Θεάνθρωπος Λυτρωτὴς εἰς τοὺς πιστεύοντας εἰς αὐτόν, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τείνουσι. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀκοπος ἡ ἐκτέλεσις αὐτῶν. Ὁ ἄνθρωπος ρέπει πρὸς τὸ κακόν, διότι δὲν ἔχει πολλὰς δυσχερείας ἢ ἐκτέλει αὐτοῦ. Ἀλλ' ἢ ὁδὸς ἡ φέρουσα πρὸς τὴν ζωὴν, ἡ ὁδὸς ἡ κεχαραγμένη ἐν τῇ ἀρετῇ, ἡ ὁδὸς, ἣν ζωογονεῖ ἡ ἀτμόσφαιρα ἡ ἀγία, ἡ καθαρὰ, ἡ ρωστικὴ τῆς ἀρετῆς ἡ ὁδὸς αὕτη εἶναι δεινὴ, καὶ τεθλιμμένη, καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁ πορευόμενος αὐτὴν ἀπαίτεται νὰ ἔχῃ ἰσχυρὰν τὴν θέλησιν, διότι δὲν πρέπει ν' ἀποκάμῃ, ἀλλὰ σταθερὸς καὶ ἀκλόνητος νὰ βαδίσῃ ταύτην μέχρις οὗ ἀφίχθῃ εἰς τὸ τέρμα αὐτῆς, ὅθεν ἀρχεται εὐρεῖα καὶ ἄλκιμος ἡ ζωὴ ἡ πραγματικὴ. Ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Χριστιανοῦ νὰ φθάσῃ αἰσίως εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ ταύτης ἀσκεῖ

αὐτὸν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε καθιστᾷ τὴν ἐπιμονὴν ἕξιν, ἢ ἕξις αὕτη καθιστᾷ τοὺς κόπους καὶ τοὺς μόχθους ἐν φρούς, καὶ διευκολύνει τὴν ἀπόκτησιν τῆς σωτηρίας. Τὸ ἔχοντες ὑπ' ὄψει, ἃς βαδίζομεν, Χριστιανοί μου, ἐν ἐπιμονῇ καὶ καρτερίᾳ, ἐν συνέσει καὶ ἀκλόνητῳ πίστει ἐλπίδι τὴν ὁδὸν ἥτις φέρει εἰς σωτηρίαν, καὶ ἃς ὤμεν βαιοὶ ὅτι ἡ ἐπιμονὴ ἡμῶν αὕτη θὰ ἐπιβραβεύθῃ ἐπὶ τέλει διὰ τῆς ἀποκτήσεως τοῦ ποθομένου καὶ ἐπιδιωκόμενου, ἐβραβεύθη καὶ ἡ ἐπιμονὴ τῆς Χαναναίας, περὶ ἧς ἀναρᾷ ἡ σήμερον ἀναγνωσθεῖσα περικοπὴ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου.

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

ΖΑΡΚΑΔΟΣ ΚΑΙ ΓΕΡΑΛΑΦΟΣ

Πέρα καὶ στὸν Ὀλυμπο, κεῖ στὰ κοντοέλατα, Κάβουνταν γεράλαφος κι' οὐλο κλαῖν τὰ μάτια του· Χύνουν δάκρυα κόκκινα, κόκκινα καὶ πράσινα Κι' οὐλο καταγάλαζα.
Ζάρκαδος ἐπέρνας στέκει καὶ τὸν ρῶτα·
—Τί ἔχεις, μπρὲ γεράλαφε κι' οὐλο κλαῖν τὰ μάτια σου; Χύνουν δάκρυα κόκκινα, κόκκινα καὶ πράσινα Κι' οὐλο καταγάλαζα;
—Ἦρταν Τούρκοι στὸ χωριὸ ἔχουν καὶ λαγωνικά Ἐβδομήντα δύο σκυλιὰ.
—Γὼ τὰ παίρνω στὸ κοντὸ καὶ τὰ ρίχνω στὰ νησιὰ Στὰ νησιὰ στὰ πέλαγα.
Ἰσαμε τὸ δειλινὸ πιάσανε τὸ Ζάρκαδο Κ' ἴσαμε τὸ θάμπωμα πιάσαν τὸ Γεράλαφο.

ΑΠΟΣΠΑΣΘΕΙΣΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΤΗΝΑ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ἐπιστολὴ φιλίας πρὸς φίλιν.

Β'

«Διδάξατε τὴν θυγατέρα μου ὀλίγον κλειδοκύμβα· δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ μουσικός· οὐδὲ ἐγεννήθη ἔως λιτέχνις· ὀλίγον, ὀλίγον κλειδοκύμβαλον θέλομεν διὰ νὰ σκεδάξῃ ἡμᾶς καὶ τοὺς φίλους μας, ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι χερὸς καὶ ἵνα μὴ κἀθῇται εἰς τὴν γωνίαν κατὰ τὰς χερνὰς ἐσπερίδας».

Καὶ ἡ θυγάτηρ των ἐδιδάχθη ὀλίγον κλειδοκύμβαλον. Ἀτώρα θέλομεν νὰ διδασθῇ καὶ ὀλίγα γαλλικά. Θὰ ῥῶμεν πολὺ βλέποντες αὐτὴν ἀνταλλάσσουσιν τὰς ἰδέας της μετὰ τῶν ξένων· ἡ πατρικὴ ἡμῶν φιλαυτία θὰ ἰσχυρῶς ποιηθῇ διὰ τὰ ἔξοδα, ὅσα δι' αὐτὴν ὑπέστημεν.

«Νὰ διδασθῇ καὶ ἐργόχειρα· νὰ κατασκευάζῃ ποικίλα, νὰ διαχειρίζηται τὴν μέταξιν καὶ τὰ νήματα τοῦ χρυσοῦ, ὡς μεγάλη δέσποινα. Ὅταν ἐπισκέπτονται οἶκον ἡμῶν ξένοι, μετὰξὺ τῶν ὁποίων θὰ εἶναι ἴσως καὶ κείνος, πρὸς ὃν θὰ συνδέσῃ τὴν τυχὴν της, πόσον θὰ τευθῇ αὐτός, πόσον θὰ θαυμάσωσιν ἐκεῖνοι, πόσον θὰ ῥηφανευώμεθα ἡμεῖς, ἐπιδεικνύοντες τὰ δείγματα τῆς δεξιότητός της!»

«Διδάξατε τὴν θυγατέρα ἡμῶν ἰχθυογραφίαν, ζωγραφίαν καὶ κοσμηθῇ δι' εἰκόνων ὁ οἶκος ἡμῶν καὶ θὰ εἶναι τὸ κλον μας, ὅπερ θὰ παρέχῃ ἡμῖν τὴν χαρὰν ταύτην».

«Διδάξατέ την καὶ γράμματα· ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη πολλῶν γραμμάτων, δὲν εἶναι ἀνάγκη βαρέων μαθημάτων· θέλομεν νὰ πληρωθῇ ἡ μικρὰ της κεφαλὴ δι' ἐκείνων δὲ βῶς τῶν γνώσεων, αἵτινες θὰ τῇ χρησιμεύσωσιν ἀμελείᾳ αἵτινες θὰ εἶναι εὐκόλον νὰ ἐπιδειχθῶσιν ἐν ταῖς συναντήσεσιν. Γνωρίζετε ἐπὶ ποίων ζητημάτων φέρεται συναντῆσθαι ὁ λόγος. Συναφεῖς πρὸς ταῦτα δέον νὰ ρυθμισθῶσιν αἱ ἐπισκεῖς της. Θεωροῦμεν περιττὴν πᾶσαν ἄλλην ἐπαχθῇ

την, πᾶσαν ἀφορμὴν πεζῶν ἐπασχολήσεων, σκέψεων βαθειῶν. Ἄθελομεν ἐνὶ λόγῳ νὰ καταστήσῃτε αὐτὴν τὸ χάριμα τοῦ οἴκου μας καὶ πρόξενον εὐδαιμονίας εἰς πάντα πλησιάζοντα».

Τοιαῦτα συνιστῶσιν οἱ γονεῖς εἰς τὸν διδάσκαλον, τοιαῦτα συνιστῶσι καὶ εἰς τὴν ῥάπτριαν ἀκόμη. . . αἱ δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τούτους, τοὺς τόσον ἀνομοίους διαμορφωτὰς τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τῆς θυγατρὸς των, διδόμεναι ὁδηγαί, τόσον εἶναι παρόμοιαι, ὥστε ἀγνοεῖ τις πῶς νὰ ὀνομάσῃ τὴν φιλοστοργίαν ἐκείνην, ἥτις διὰ τοῦ αὐτοῦ πηχέως μετρεῖ τὸ ὕψος μιᾶς χειμερινῆς ἐσθῆτος καὶ τὰ ἐφόδια, ἄτινα παρέχει εἰς τέκνον προσφιλὲς δι' ἅπαντα τὸν μετέπειτα βίον.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἐν τούτοις, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς φιλοστοργίας ταύτης μερίμνης εἶναι. . . τὸ πτηνόν. Τὸ πτηνὸν μὲ τὸ ὠραῖόν του πτέρωμα, τὸ μελωδικὸν κελᾶδημα, τὴν μετὰ χάριτος πτήσιν· τὸ πτηνόν, περὶ τὸ ὁποῖον συνωθοῦνται οἱ θαυμασταὶ καὶ ἀκούονται ψιθυρισμοὶ ἐπαινετικοὶ· ἀλλὰ τὸ πτηνόν, ὅπερ εἶναι τυφλὸν πρὸς τὴν ἀληθινὴν εὐδαιμονίαν, ὅπερ διαχέει τὴν χαρὰν χωρὶς νὰ τὴν ἀπολαμβάνῃ, ἡ γυνὴ τέλος μὲ καλλὸν ἀγάλλματος ἀρχαίου θαυμάζομένη καὶ μαγεύουσα, ἀλλ' ὡς ἐκεῖνο μάρμαρον ἀπλοῦν, ψυχρὸν. . . ἡ γυνή, ἀστὴρ ὠραῖος ἀλλ' εἰς τὸ σκότος βαδίζων, ἐνθ' ἄλλα ἀστρά ἀφεγγή ἐξ αὐτοῦ ἀρύνονται τὸ φῶς των.

Ὅσα σοὶ γράφω, φίλη μου, δὲν εἶναι ἀδειῶν ποιητικῶν σωρεῖα, οὐδὲ ἐκ λόγων παταγωδῶν ἐπιδεικτικῶν πυροτέχνημα. Εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἡ ὥρᾳ ἐκ τῆς παραγνωρίσεως, ἡ ἀτημέλητος ἐκ τῆς ἐνδεΐας, ἡ λακωνικότης, διότι γινώσκει, ὅτι ἕκαστος λόγος της εἶναι πικρὸς, ἡ δειλὴ τέλος, διότι δὲν ἀγνοεῖ, ὅτι οἱ ἀντίπαλοί της κυριαρχοῦσιν ἤδη ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἰσως δὲν εἶσαι ἀκόμη εἰς θέσιν νὰ ἐννοήσῃς τὸ σκότος, ἐν ᾧ εὐρίσκομεθα. Ἰσως ἀπατηλαὶ ἀντικατοπτρισμοὶ λάμπειν ἢ αἱ μυστηριώδεις ἐκεῖναι ἀκτίνες, ἃς βλέπει ὁ ἄνθρωπος τὴν νύκτα μετὰ βαθὺν ὕπνον, μόλις ἀνοίγων ἐν τῷ σκότει τὸς ὀφθαλμούς, σὲ πείθουσιν ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ ἀνέσπερον φῶς, καὶ ὅτι ὁ ἀμυδρὸς λύχνος, ὃν ἐκ τοῦ σχολείου παρέλαβες, ἔχει τόσον ἰσχυρὸν φῶς, ὥστε νὰ ἀντιστῇ εἰς τοῦ ἀνέμου τὰς πνοάς, τόσον ἔλαιον, ὥστε νὰ σοὶ παρέχῃ ἐπαρκὲς φῶς καθ' ὅλον τὸν μακρὸν τοῦ βίου σου δρόμον.

Ἀπατάσαι, πτωχή μου φίλη· ἡ πρώτη τοῦ ἀνέμου πνοὴ θὰ ἀπειλήσῃ ἐπικινδύνως τὴν ταπεινὴν φλόγα σου· μετ' ὀλίγον ἐν τῷ βίῳ πορείαν, θὰ ἴδῃς τὸ ἔλαιόν του ἐπαίσθητον ἐλαττούμενον ὅσῳ δὲ μὴκυνεται ἡ ὁδός, ἣν διέτρεξας, τόσῳ θὰ βραχύνωνται αἱ ἀκτίνες του, μέχρις ὅτου εὐρεθῇς εἰς θαμβὸν ἡμίφως, εἰς τὴν σκοτεινὴν ἀμηχανίαν.

Ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν θλίψεων, ἃς ὁ ἄνθρωπος ἀδύνατον νὰ ἀποφύγῃ, τίς θὰ σὲ παρηγορήσῃ τότε, ἐὰν ἐν ἑαυτῇ δὲν εὐρὴς ἐπιμελῶς ἀποτεθησαρισμένα διδάγματα παρηγορητικά;

Ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς χαρᾶς σου τίς θὰ σὲ συγκρατήσῃ, ἐὰν ἐν τῇ νῦ σου δὲν ὑπάρχωσιν οἱ κανόνες τῆς φρονήσεως;

Ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ πλούτου σου τίς θὰ σὲ διδάξῃ τὸ μάθημα τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς ἐλεημοσύνης, καὶ τίς ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς πενίας σου θὰ σὲ διδάξῃ τὸ μάθημα τῆς ὑπομονῆς;

Τίς θὰ συγκρατήσῃ τὰς πικρίας ἀπροόπτων δεινῶν περιστάσεων, ἐὰν δὲν προϋνόησας νὰ ἐμφυτεύσωσιν ἐν σοὶ τὴν πρὸς τὸ θεῖον πεποίθησιν, καὶ τίς θὰ σὲ καταστήσῃ ταμίαν τοῦ συζύγου σου, σύμβουλον τῶν υἱῶν σου, χειραγωγὸν τῶν θυγατέρων σου, πρόνοιαν τοῦ οἴκου σου ὅλου, ὅταν οἱ γονεῖς

ἤρκεσθῃσαν, πρὶν ἢ σὲ χειραφετήσωσι, νὰ σὲ περιβάλλωσι διὰ πτερῶν ταῶν, νὰ σὲ διδάξωσι τὸ ἄσμα τῆς ἀηδονῆς χάριν τῶν ἄλλων, ἀλλὰ καὶ νὰ σὲ στερήσωσιν ἀληθεστέρου φωτός χάριν. . . χάριν τῆς δυστυχίας τοῦ μέλλοντός σου;

Οἱ Σκυθαὶ ἐξώρυσσον τοὺς ὀφθαλμούς των αἰχμαλώτων αὐτῶν ἵνα μὴ περισπῶνται οὗτοι κατὰ τὰς μακρὰς ὥρας τῆς ἡμέρας, καθ' ἃς ἐκτύπων τὸ βούτυρον, ὅπερ θὰ ἐχρησίμευε διὰ τὰ εὐώδη τῶν κυρίων των καρυκεύματα· οἱ σύγχρονοι πτηνόφιλοι ἐκτυφλοῦσι τὴν δύσμοιρον ἀκανθίδα, ἵνα ἀπολαύσωσι τοῦ συγκινητικοῦ ἄσματος τῆς θλίψεως της· καὶ αἱ γυναῖκες τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ἀνατρέφονται ὅπως ἀνατρέφονται, χάριν ἐνὸς καὶ μόνου σκοποῦ:

Νὰ καθίστανται εὐάρεστοι εἰς τοὺς ἄλλους.

Τὸ νὰ ἀνατρέφονται διὰ νὰ καταστῶσι καλὰ δι' ἑαυτάς, θὰ ᾔτο τόσῳ σχολαστικόν, θὰ ᾔτο τόσῳ πεζόν!...

ΑΙ ΑΓΙΑΙ ΣΥΝΑΞΕΙΣ

Η ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

Ἡ κοινωνία περατοῦται. Ὁ ἱερεὺς διακηρύττει τὴν εἰς οὐρανὸς ὕψωσιν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν δόξης αὐτοῦ, καὶ οὕτω λήγει τῆς ἀναιμάκτου θυσίας ἡ προσφορά καὶ τῆς κοινωνίας τῶν ἀχράντων μυστηρίων ἢ ἐπιτέλεις. Καὶ ἀρχεται ἡ τῆς Εὐχαριστίας ἀκολουθία.

Ὁ Λειτουργὸς ὡς ἐν ἀρχῇ πάσης ἀκολουθίας ἀρχεται καὶ ἐνταῦθα διὰ τοῦ εὐλογητός ὁ Θεός· ὅπερ λέγεται μυστικῶς—τὸ δὲ λοιπὸν τῆς εὐλογίας μέρος λέγεται ἐκφώνως. «Πάντοτε νῦν καὶ αἰεὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων»—καὶ ὁ χορὸς ψάλλει—Ἀμήν.

Οἱ πιστοὶ μένουσι γονυκλινεῖς καὶ μετὰ τὴν κοινωνίαν τῶν θείων δώρων. Ὁ δὲ Διάκονος ἐκφωνεῖ ἐκ τοῦ ἁγίου Βήματος προτροπὴν εἰς τοὺς πιστοὺς νὰ ἐγερθῶσιν λέγων—Ὁρθοί.—Αἱ Ἀποστολικαὶ Διαταγαὶ ἔχουσιν ἀντὶ τούτου τὸ—Ἐγειρώμεθα.—Καὶ μετὰ μικρὰν διακοπὴν ὁ Διάκονος ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ ἁγίου Βήματος, καὶ ἰστάμενος ἐν τῷ συνήθει τόπῳ λέγει.—«Μεταλαβόντες τῶν θείων ἁγίων ἀχράντων κ.λ.—ἦτοι—Ἀφ' οὗ μετελάβομεν τῶν θείων ἁγίων ἀχράντων ἀθανάτων ἐπουρανίων καὶ ζωοποιῶν φρικτῶν τοῦ Χριστοῦ μυστηρίων, ἃς ἐκφράσωμεν τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον ἄξίως τῆς μεγάλης ταύτης δωρεᾶς.—Καὶ ὁ λαὸς ἀντιφωνεῖ—Κύριε ἐλέησον.—Ὁ Διάκονος συνεχίζει τὴν συναπτήν λέγων τὸ—Ἀντιλαβοῦ, σῶσον ἐλέησον κ.λ.—καὶ μετὰ τὸ «Κύριε ἐλέησον»—«Τὴν ἡμέραν πᾶσαν τελείαν» κ.λ.—Αἰτησάμενοι κ.λ.—Ἐνταῦθα κατὰ τὴν συναπτήν ταύτην τοῦ Δακνόνου καθ' ἣν κλήρος καὶ λαὸς καλοῦνται νὰ ὑποβάλωσι τὰς εὐχαριστίας αὐτῶν εἰς τὸν Θεὸν μετὰ τῶν λειτουργῶν, διότι πάντες ἡξιώθησαν τῆς μεταλήψεως τῶν ἁγίων δώρων, προσήκει ν' ἀναγνωσθῇ ἡ εὐχαριστήριος εὐχὴ ὑπὸ τοῦ λειτουργοῦ δι' ἧς οὗτος λέγει τὰ ἑξῆς· «Εὐχαριστοῦμέν Σοι, Δέσποτα Φιλάνθρωπε, Εὐεργέτα τῶν ψυχῶν ἡμῶν, διότι καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην κατηξίωσας ἡμᾶς νὰ κοινωνήσωμεν τῶν ἐπουρανίων Σου καὶ ἀθανάτων μυστηρίων, δι' ὧν σωζόμεθα ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς ἀμαρτίας· κατὰ τὴν εὐθείαν τὴν ὁδὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν, μὴ παρεκκλίνουσιν ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ τῆς ἀρετῆς· στήριξον ἡμᾶς πάντας καθιστῶν ἡμᾶς ἱκανοὺς νὰ σεβώμεθα, φύλαξαι τὴν ζωὴν ἡμῶν ἀπὸ παντὸς κινδύνου, ἐξασφάλισον τὰ διαβήματα ἡμῶν, ὁδηγῶν ἡμᾶς εἰς ἔργα καὶ λόγους ἀγαθοὺς, δι' εὐχῶν καὶ παρακλήσεων τῆς Ἀειπαρένου Μαρίας καὶ πάντων Σου τῶν ἁγίων» καὶ ἐκφωνεῖ τὸ τέλος τῆς εὐχῆς, οὗ ἡ ἐκφώνησις κατὰ τὴν ὥραν ταύτην καὶ σήμερον ἐτι γε-

νομένη μαρτυρεῖ τῆς εὐχαριστηρίου εὐχῆς τὴν πραγματικὴν θέσιν. Διὰ τοῦ ἐκφαινόμενου τούτου τέλους τῆς εὐχῆς ἀναμολογοῦμεν πηγὴν, ἐξ ἧς ἀντλοῦμεν τὴν δύναμιν ἢ ἀποβῶμεν ἄγιοι, αὐτὸν τὸν ἐν Τριάδι δοξαζόμενον θεόν. «Ὅτι Σὺ εἶ ὁ ἄγιασμός ἡμῶν, καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Καὶ ὁ λαὸς ἐπιβεβαίωσεν ταῦτα ψάλλον—Ἀμήν. Τότε ὁ ἱερεὺς στρεφόμενος πρὸς τὸν λαὸν προτρέπει πάντας ν' ἀπέλθωσιν εἰρηνικῶς λέγων—«Ἐν εἰρήνῃ προσέλθωμεν.»—Καὶ ἐνταῦθα δὲν φαίνεται ἡμῖν ἡ εἰρηνικὴ αὐτὴ προσφώνησις ἐν τῷ προσήκοντι μέρει. — Αἱ Ἀποστολικαὶ Διαταγαί, καὶ ἡ Λειτουργία τοῦ Ἰακώβου ἔχουσι ταύτην ἐντελῶς εἰς τέλος τῆς ὅλης Λειτουργίας, ὥστε διαλύεται ἡ ἁγία Σύναξις καὶ ἕκαστος ἀπέρχεται εἰς τὰ ἴδια.—Καὶ ἡ γνώμη ἡμῶν αὕτη ὑποστηρίζεται ὑπὸ τῆς εὐθὺς ἐπομένης προσκλήσεως τοῦ λαοῦ Διακόνων εἰς προσευχὴν—Ἀφ' οὗ ἔχῃ προτραπῇ ὁ λαὸς ν' ἀπέλθῃ, πῶς καὶ αὐθις καλεῖται εἰς προσευχὴν;—Ὁ Διάκονος καλεῖ τὸν λαὸν λέγων—Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν—καὶ ὁ λαὸς ἀντιφωνεῖ διὰ τοῦ χοροῦ—Κύριε ἐλέησον—Καὶ κατωτέρω δὲ ἡ αὐτὴ πρόδηλος καὶ προσθέτως εὐλογία τοῦ λαοῦ ὑπὸ τοῦ Λειτουργοῦ—Ὅστε πάντως τὸ «ἐν εἰρήνῃ προσέλθωμεν» δὲν ἔχῃ τὴν θέσιν αὐτοῦ πρὸ τῆς ἀπολύσεως.

Μετὰ τὴν προτροπὴν ταύτην τοῦ Διακόνου εἰς προσευχὴν ὁ ἱερεὺς ὁ λειτουργὸς ἐξέρχεται καὶ ἵσταται ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει σήμερον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὁ ἀετός καὶ ὅπου ἄλλοτε ἵστατο ὁ ἄμβων, καὶ ἀπαγγέλλει τὴν Ὀπισθάμβωνον λεγομένην εὐχὴν δι' ἧς δέεται τοῦ Κυρίου ὑπὲρ πάσης τάξεως τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἡ εὐχὴ ἔχει οὕτως ἐν περιωρισμένη ἐρμηνείᾳ.—«Κύριε Σὺ ὁ ἀποστέλλων τὴν θείαν Σου χάριν εἰς ἐκείνους, οἵτινες δοξαζοῦσι τὸ ἅγιόν Σου ὄνομα, καὶ ἁγιάζων ἐκείνους οἵτινες ἔχουσι τὰς ἐλπίδας καὶ τὴν πεποίθησιν αὐτῶν εἰς Σέ, Σῶσον τὸν λαόν Σου, καὶ εὐλόγησον αὐτὸν ἀποστέλλων τὴν χάριν Σου εἰς τὰ πιστὰ καὶ φιλόστοργα τέκνα σου, ἵτινα πάντα ἀνήκουσιν εἰς Σέ, ὡς κληρονομία Σου. Πάντα τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας Σου φύλαξον ἀπὸ παντὸς κακοῦ. Δὸς δύναμιν νὰ καταστῶσιν ἄγιοι πάντες οἱ ἀγαπῶντες τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου σου, καὶ μεριμνῶντες περὶ αὐτῆς ἀντὶ τῶν μόχθων, οὓς καταβάλλουσι κοσμοῦντες τὸν οἶκόν Σου, Σὺ διὰ τῆς θεϊκῆς Σου δυνάμεως δοξάσον αὐτούς, καὶ μὴ ἐγκαταλίπῃς ἡμᾶς ἄνευ βοηθείας καὶ ἀντιλήψεώς Σου, ἡμᾶς οἵτινες τὰς ἐλπίδας ἡμῶν πάσας ἔχομεν πάντοτε εἰς Σέ. Διότι πᾶν ἀγαθὸν τὸ ὅποτον δίδεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον

ἄνωθεν καταπέμπεται εἰς τὸν κόσμον, ἐκ Σοῦ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων, ἥτοι τοῦ δημιουργοῦ τῶν φωτεινῶν σωμάτων καὶ Σοὶ τὴν δόξαν καὶ εὐχαριστίαν καὶ προσκύνησιν ἀναπέμπομεν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας—Ἀμήν.

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τί ἔγραψαν οἱ ξένοι.

Ἡ φιλοτιμία τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου πρὸς προαγωγὴν τῆς παιδείας, μετὰ τῶν μεγάλων θυσιῶν μεμονωμένων ἀτόμων, δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πρότυπον διὰ τινὰ ἄλλα κράτη.

Iohannes Friedrich Dürr

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Πρόσκλησις Γεν. Συνελεύσεως.

Συνεδρὰ πρὸς τὰ ἄρθρα 5 καὶ 7 τοῦ Καταστατικοῦ καλοῦμεν εἰς Γενικὴν Συνέλευσιν τὰ μέλη τῆς Ἑταιρείας, ἐν τῷ γραφείῳ αὐτῆς τὴν προσεχῇ Κυριακὴν 7 Φεβρουαρίου καὶ ὥραν 11 π. μ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Ἰανουαρίου 1910.

Οἱ προεδρεύοντες

Κ. Μητσόπουλος

Γ. Ν. Χατζιδάκης

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Ι. Μ. Δαμβέρογης

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Κ. Π. Δά ρ ν α κ α. Ἀναλόγως εἶναι ἐπαρκὴς ἡ ἀποστολή.—Χρ. Μ. Κ ά ρ ς, Στ. Ν. Λ ό ο υ ε λ, Β. Τ[Ζ ά χ υ ν θ ο ν. Ζητηθέντα ἀπεστάλησαν.—Κ. Α. Π ά τ ρ α ς. Ἡ ἀπάντησις γίνεται μετὰ τὴν διεκπεραίωσιν.—Μ. Σ. Κ. Κ ά ῖ ρ ο ν. Τὴν ἐπιβολὴν «ἔστω καὶ ἐλαχίστη συνδρομὴ» ἀπεκρούσαμεν πάντοτε ἀφοῦ ἄλλος ἕκαστος δύναται ν' ἀντικαταστήσῃ δι' «ἔστω καὶ ἐλαχίστη δωρεὰ».—Βασ. Φ. Δ α ύ ρ ι ο ν, Κ. Φ. Μ ο σ χ ο ν ή σ ι α. Θά γράψωμεν. Εἶχον σταλῇ.—Δ. Κ. Λ ε μ η σ σ ό ν ι. Οὐχὶ ὑφ' ἡμῶν ἀλλ' ὑπὸ τῶν δωρητῶν δωροῦνται τὰ φύλλα εἰς τοὺς μὴ τοιούτους. Ἡμεῖς εἴμεθα ἀπλοὶ ἐκτελεσταί.—Γ. Μ. Λ ε β ά δ ε ι α ν, Β. Α. Μ ε σ ά χ ω ρ ο ν, Β. Π. Ρ ί ο ν, Μ. Π. Β ώ λ ο ν, Α. Χ Κ) π ο λ ι ν, Ι. Σ., Γ. Θ. Κ υ δ ω ν ί α ς, Χ. Κ. Μ α ν τ ο ύ δ ι ο ν. Ἦρξαντο αἱ ἀποστολαί. Σ. Μ. Λ ύ γ δ α. Ἀπεστάλησαν καὶ θὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ ἐν Δενερῳ.—Γ. Κ. Ἐ σ χ ι Σ ε χ ί ρ. Σειρὰ ἀπεστάλη.—Ο. Δ. Ἀ δ ρ ι α ν ο ύ π ο λ ι ν. Εὐχαριστοῦμεν προσδοκῶντες ἀνάλογα πρὸς τὰς εὐγενεῖς ὑμῶν προσπάθειας ἀποτελέσματα

ΟΙ ΠΡΑΚΤΙΚΟΙ καὶ δι' ὅλα τὰ γραφεῖα χρήσιμοι Ἑβδομαδιαῖοι Ἐπιτραπέζιοι Ἡμερολόγια τοῦ 1910 Α. Β. Πάσχα, πωλοῦνται ἐν Ἀθήναις εἰς τὰ χαρτοπωλεῖα κ. κ. Τερζοπούλου, Κοκκινάκη, Ραχοπούλων, Κολλάρου καὶ Σιδέρη.

ΔΑΞΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΤΟΣ 1910

Κέρδη 1.900.000 δραχμῶν.

Καθ' ἑκάστην κλήρωσιν 100,000 γραμματίων ἀξίας δραχμ. 400,000.

Κέρδη εἰς 2,000 γραμ. ἀξίας δρ. 200,000.

Διὰ τὴν α' κλήρωσιν ἐξεδόθησαν ὑπ' αἷ. ἀριθ. 1—25,000 ἰσότιμα γραμματίων παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς ἄκέραιον τὸ κέρδος, ἀντὶ δρ. 4, καὶ ὑπ' αἷ. ἀριθ. 25,001—100,000 τέταρτα γραμματίου ἀντὶ δρ. 1 καὶ παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς τὸ τέταρτον τοῦ κέρδους.

Κέρδη ἐκάστης κληρώσεως.

1 Μέγα κέρδος ἐξ	80000 Δρ.	80000
1 Κέρδος ἐξ	20000 »	20000
2 Κέρδη ἀπὸ	2500 »	5000
6 Κέρδη ἀπὸ	1000 »	6000
15 Κέρδη ἀπὸ	400 »	6000
25 Κέρδη ἀπὸ	200 »	5000
1950 Κέρδη ἀπὸ	50 »	78000

2000 ἐν ὅλῳ κέρδη ἀξίας Δραχμ. 200000

Ἡ πρώτη κλήρωσις γενήσεται τῇ 28 Φεβρουαρίου (13 Μαρτίου) 1910.

Διὰ πᾶσαν πληροφориαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ στόλου καὶ τῶν ἀρχαιοτήτων, Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν, εἰς Ἀθήνας, Ὁ Διευθύνων Τμηματάρχης Γ. Ν. Κοφινᾶς

Συνιστᾶται τὸ ἐν ὁδῷ Βουλῆς ὥρολογιο ποιεῖον Ν. Λασιθιᾶ καὶ πρὸς εὐσυνείδητον διόρθωσιν ὥρολογίων.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κεφάλαιον δρ. 5.000.000

Ἔδρα ἐν Ἀθήναις. Ὑποκαταστήματα ἐν Πειραιεῖ, Ἀργεῖ, Πάτραις, Ναυπλίῳ, Πύργῳ, Κερκύρᾳ, Κεφαλληνίᾳ, Αἰγίῳ, καὶ Ἀμαλιάδι, Πᾶσα Τραπεζιτικὴ ἐργασία.

Ταμιευτήριον

μέχρι 5,000 δρ. 4 ο) εἰς πρώτην ζήτησιν. 5 ο) μετὰ ἐν ἔτος.

Τόκοι καταθέσεων.

3 1)2 ο) ἀπόδοσις εἰς πρώτην ζήτησιν

4 ο) » μετὰ τρεῖς μῆνας

4 1)4 ο) » μετὰ ἕξ μῆνας

4 1)2 ο) » μετὰ ἐν ἔτος

5 ο) » μετὰ δύο ἔτη

5 1)2 ο) » μετὰ τρία ἔτη καὶ πλέον

Διὰ καταθέσεις εἰς χρυσὸν κατὰ 1)2 ο) ὀλιγώτερον.